

Arrest

nr. 257 012 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NACHTERGAELE, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 oktober 2020. Ook haar dochter en schoonzoon dienen op 1 oktober 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U ging naar school tot aan het eerste jaar van het middelbaar en werkte nadien in de horeca. U bleef ongehuwd. U heeft twee kinderen, L.E.C.S.(...) (DVZ, xxx; CGVS, xxx) en E.P.C.S.(...) (DVZ, xxx). U groeide op in het huis van uw ouders in de wijk Jardines de la Hacienda, pasaje 2, huis nummer 23, blok A, in Ciudad Merliot, Antiguo Cuscatlan, in de provincie La Libertad. In 1998 verhuisde u naar het huis van uw partner in dezelfde wijk, pasaje 21, huis nummer 212, blok D. U woonde er met uw dochters, de vader van uw kinderen en hun grootmoeder en overgrootmoeder. In 2008 verliet u de vader van uw dochters en trok u opnieuw in bij uw ouders en zus in de pasaje 2, huis nummer 23, blok A. Uw dochters bleven bij hun vader.

In 2014 begon u een relatie met de taxichauffeur R.E.P.F.(...) uit de wijk Jardines de la Savana. Vanaf 2015 begon u problemen met hem te krijgen. U kwam namelijk zonder werk te zitten maar R.(...) vroeg u constant geld voor bijvoorbeeld benzine wanneer hij u van het werk kwam halen. U kon hem geen geld meer geven nadat u uw job verloor waardoor R.(...) agressief werd. U beëindigde de relatie in februari 2016 nadat hij u had geslagen vlakbij uw werk. De politie kwam tussenbeide, maar u diende geen klacht tegen hem in omdat zijn vader ziek was en hij u vroeg om dat niet te doen. Een week later besloot u echter wel klacht in te dienen omdat u hoorde dat R.(...) in de buurt van uw huis rondhing. Als gevolg van de klacht kreeg R.(...) een contactverbod van twee maanden en werd de zaak doorverwezen naar het parket.

Eind februari of begin maart 2016 ging u naar een restaurant waar u vanalles bestelde. Nadien kreeg u een rekening die niet overeen kwam met wat u had geconsumeerd. U kreeg het bijgevolg aan de stok met de ober genaamd Luis. Uiteindelijk kreeg u de manager van het restaurant aan de lijn die zei dat alles in orde was en u het bedrag niet diende te betalen. De ober belde echter de politie, diende een klacht in tegen u voor bedreigingen en u werd gearresteerd. Vervolgens werd u tweeënzeventig uur vastgehouden en volgden er drie hoorzittingen. Aangezien Luis op geen van deze hoorzittingen aanwezig was, werd de zaak verworpen.

In juni of juli 2016 besloot u terug te keren naar het huis nummer 212 in de pasaje 21, waar uw dochters nog steeds samen met hun vader, grootmoeder en overgrootmoeder woonde, aangezien R.(...) rondhing in de buurt van het huis waar u met uw ouders en zus woonde.

Begin 2017 werd u opgeroepen door de rechtbank omdat R.(...) beroep had aangetekend en u beschuldigde van geweldpleging. Aangezien R.(...) nooit kwam opdagen op de hoorzittingen werd de zaak afgesloten.

In januari 2018 begon u te werken voor een zaak genaamd Picnic. In april 2018 werd u bedreigd door een collega genaamd O.S.(...). Hij zei dat hij lid van bende MS13 was en begon u geld te vragen voor zijn telefoon. Hij wist dat u de ex-partner van R.(...) was en u denkt dat dat de reden was waarom hij u dat geld voor zijn telefoon vroeg. Op 21 of 22 juni 2018 nam u ontslag en u verbleef vervolgens een maand aan de kust in La Libertad om tot rust te komen.

Tijdens uw verblijf aan de kust werd u in juli door twee personen aangevallen. Ze namen u mee naar een afgelegen moerassige zone en zeiden u dat O.(...) u gevonden had en hen op u had afgestuurd. Ze vroegen uw documenten en geld en sloegen u 24 à 26 keer met een metalen baseballknuppel. De dag erna keerde u terug naar het huis in Jardines de la Hacienda waar uw kinderen woonden. U durfde niet naar het ziekenhuis gaan, maar uiteindelijk besloot u drie weken à een maand later toch naar een dokter te gaan aangezien u uw arm had gebroken. U werd dan op 13 september 2018 geopereerd aan uw arm.

In december 2018 ging u samen met uw familie naar een christelijk evenement. R.(...) was er ook aanwezig en keek u vanop afstand intimiderend aan. U werd bang en ging vervolgens terug naar huis. Nadien zag u R.(...) weer vaker in de buurt van waar u woonde rondhangen. Daarom besloot u in februari opnieuw klacht in te dienen tegen hem. In maart 2019 werd u door R.(...) bedreigd toen u in een commercieel centrum was met uw dochter. Hij zei dat hij benedeleden naar uw huis zou sturen omdat u een klacht had ingediend tegen hem. Ook zei hij dat hij uw familie kon vermoorden. Daarop besloot u opnieuw een klacht in te dienen tegen R.(...). In april 2019 werd uw oudste dochter omwille van dezelfde reden bedreigd. Toen ze na haar werk in de kolonie kwam werd ze aan de toegangspoort van de kolonie benaderd door enkele benedeleden. Die bedreigden haar met de dood omwille van de situatie met R.(...). Jullie besloten El Salvador te verlaten.

Zowat vijf maanden later, de dag voor u naar België vertrok, kwam u uw ex-collega O.(...) tegen op zijn moto. Hij bedreigde u opnieuw door te zeggen dat hij zich ging wreken op uw familie.

U verliet El Salvador op 20 september 2019 samen met uw dochters en met H.M.S.A.(...) (CGVS xxx; DVZ xxx), de partner van uw oudste dochter. U kwam de volgende dag aan in België. Op 1 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat R.(...) u of uw dochters gaat vermoorden of dat u terug problemen krijgt.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw dochter volgende documenten neer: uw Salvadoraanse identiteitskaart; uw Salvadoraans paspoort; het paspoort van uw dochter E.P.(...); uw geboorteakte; de geboorteakte van uw dochter E.P.(...); een psychologisch rapport van 27 augustus 2020; een medisch attest van 22 november 2019; een klacht van 11 februari 2019; een klacht van 15 maart 2019; documenten betreffende de operatie aan uw arm; het Salvadoraans paspoort van uw dochter L.E.(...); de Salvadoraanse identiteitskaart van uw dochter L.E.(...); de NIT van uw dochter L.E.(...); een klacht van 15 april 2019 die uw dochter L.E.(...) indiende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt een psychologisch rapport voor aangaande uw mentale gezondheid en een medisch rapport met een beschrijving van uw fysieke letsels.

In deze rapporten wordt gesteld dat u psychologische problemen heeft en dat u verschillende fysieke letsels heeft opgelopen. Deze rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Zo moet met betrekking tot het attest van dokter François Delvigne worden vastgesteld dat hierin enkel melding wordt gemaakt van fysieke letsels en er op geen enkel moment wordt aangegeven dat deze u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Hetzelfde moet worden geconcludeerd met betrekking tot het psychologisch rapport van klinisch psycholoog Rolando Ewel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van slaap- en concentratieproblemen en van de suggestie dat u aan PTSS zou leiden, maar er blijkt geenszins uit dat u niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet er worden op gewezen dat Internationale bescherming pas wordt toegekend indien er geen nationale bescherming mogelijk is. Het is echter aan u om eerst beroep te doen op deze bescherming of om aan te tonen dat deze voor u niet beschikbaar is. U blijft hier echter in gebreke. Er blijkt daarentegen uit uw verklaringen over de door u ingeroepen bedreigingen en de stappen die door het gerechtelijk apparaat genomen zijn tegen R.(...) dat u wel degelijk en effectief een beroep kon doen op de Salvadoraanse politionele en gerechtelijke instanties met betrekking tot uw problemen met R.(...). Toen u in 2016 slachtoffer werd van geweldpleging door R.(...) kwam de politie ter plaatse, wilden zij hem arresteren en raadden zij u aan klacht in te dienen. Dat dit niet gebeurde had enkel te maken met het medelijden dat u voelde voor zijn vader (CGVS, p. 11, 14, 15-16). De politie toonde daarenboven betrokkenheid bij uw zaak door u daarna te informeren dat R.(...) in de zone rondhing (CGVS, p. 15). U diende daarom dan toch klacht tegen R.(...) in waarop het gerecht meteen een contactverbod aan R.(...) oplegde (CGVS, p.17).

Toen u eind 2016 informatie ging vragen bij de rechtbank in verband met uw klacht kreeg u te horen dat de zaak bij het parket lag voor verdere behandeling, u zou echter geen verdere informatie hebben gekregen en concludeert dat uw zaak nooit behandeld werd (CGVS, p. 17, p. 18, 21). Begin 2017 werd u echter, via een document dat u thuis kreeg, opgeroepen door de rechtbank omdat R.(...) beroep en een 'tegenklacht' had aangetekend en u beschuldigde van geweldpleging. U moest hiervoor driemaal naar de rechtbank maar R.(...) zou echter geen enkele keer zijn opgedaagd en daarna zou deze zaak afgesloten zijn (CGVS, p. 12, 20-21). Hieruit kan echter niet worden besloten dat de gerechtelijke autoriteiten niet het nodige gedaan zouden hebben en dat de nodige maatregelen tegen R.(...) niet zouden zijn genomen. Alles wijst er daarentegen op dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten hun plicht gedaan hebben.

U kan het CGVS niet overtuigen dat R.(...) zich daarna opnieuw tegen u richtte en dat u vanaf dan niet langer kon rekenen op de inzet van de bevoegde instanties.

U stelde dat u R.(...) in december 2018 zag op een christelijk evenement. Sindsdien zou hij weer in jullie zone rondhangen. U besliste dan in januari 2019 opnieuw klacht neer te leggen omdat R.(...) intimiderend had gekeken. Hierop zou R.(...) u en uw dochter bedreigd hebben in een winkelcentrum. Hierna diende u opnieuw klacht in tegen R.(...), wat uiteindelijk in april 2019 leidde tot de aangehaalde doodsbedreigingen door een bende tegen uw familie en specifiek tegen uw dochter, die hierop ook klacht indiende (CGVS, p. 12, 24-26; CGVS X, p. 11). Uw dochter verklaart dat het parket de klachten niet wilde aanvaarden en jullie zei dat jullie in daarvoor naar de dichtstbijzijnde politie moesten gaan, wat jullie deden. Jullie zouden echter nooit nog iets vernomen hebben van deze klachten (CGVS X, p. 11). Nochtans bleven jullie nog tot 20 september 2019 in hetzelfde huis wonen (Verklaring DVZ, punt 10; CGVS X, p. 12).

Nog los van de vaststelling dat het merkwaardig overkomt dat R.(...) u een jaar gerust liet om u dan vanaf december 2018 opnieuw te stalken komt het, gezien de eerdere acties van de autoriteiten erop wijzen dat zij zich wel inspanden om u te beschermen, weinig aannemelijk over, dat zij u en uw familie plots in de kou zouden laten staan als u dezelfde persoon die reeds eerder werd aangepakt door hen, opnieuw onder hun aandacht zou brengen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van de neergelegde documenten in verband met deze gebeurtenissen. Zowel u, uw dochter en uw schoonzoon leggen documenten van een klacht voor (stuk 8 en 9; informatie administratief dossier, stuk 2-3). Al deze klachten, in totaal vier documenten, werden op hetzelfde politiekantoor opgemaakt, maar telkens op een andere datum en door een andere inspecteur. Het is dan ook bijzonder vreemd dat het handschrift op al deze documenten hetzelfde is terwijl u verklaart dat dit document telkens werd ingevuld door de inspecteur (CGVS, p.25). Ook is het frappant dat de handtekening van de ontvanger, zijnde desbetreffende inspecteurs, telkens dezelfde is voor alle vier de klachten. Nochtans staat er op iedere klacht een andere inspecteur genoteerd. Deze elementen doen dan ook afbreuk aan de echtheid van deze documenten, wat uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zet. Bijgevolg kan er aan de feiten die in deze klachten beschreven worden evenmin geloof worden gehecht.

Verder dient in dit verband eveneens te worden opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde in de klacht van 11 februari 2019 geenszins overeenkomen met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Zo stelt u in de klacht (document 8) dat u gedurende meerdere maanden het slachtoffer werd van verwondingen en bedreigingen door uw ex-partner R.(...). Ook verklaart u dat u elk weekend verwondingen opliep doordat R.(...) u dusdanig hard sloeg dat u bewusteloos viel. Voorts maakt u ook nog gewag van een incident waarbij R.(...) u verwond zou hebben met een mes. Tijdens uw persoonlijk onderhoud vermeldt u dit incident echter niet en stelt u dat R.(...) pas gewelddadig begon te worden in maart 2015 toen u uw job verloor en dat toen de problemen begonnen (CGVS, p.14). Voorheen ging hij nooit over tot slaan, maar praatte hij enkel luid en was hij gewelddadig in de manier waarop hij zich uitdrukte (CGVS, p.14). Deze discrepanties in uw verklaringen ondermijnen wederom uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

U stelt tevens dat O.(...) u afperste omdat u de ex-partner was van R.(...) (CGVS, p.23). Echter kan u doorheen uw verklaringen geen duidelijke link aannemelijk maken tussen O.(...) en R.(...). U stelt dat u de relatie tussen hen niet kende en dat O.(...) louter en alleen vermeldde dat u de ex-partner van R.(...) was (CGVS, p.12). Bovendien zou hij u enkel geld voor zijn telefoon gevraagd hebben (CGVS, p.23), wat R.(...) op geen enkele manier ten goede komt. Bovendien stelt u ook dat u niet denkt dat R.(...) lid was van de bende (CGVS, p.13, 16), wat het des te onaannemelijker maakt dat hij dan wel de macht

zou hebben om anderen u te laten afpersen, in elkaar te laten staan en benedeleden op u en uw familie af te sturen. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met O.(...).

Wat betreft het incident aan de kust van La Libertad waarbij u door twee mannen, die O.(...) volgens u had gestuurd, werd beroofd en met een baseballknuppel werd geslagen dient te worden opgemerkt dat hier evenmin geloof aan kan worden gehecht. O.(...) zou u namelijk enkel wat geld voor zijn telefoon hebben gevraagd (CGVS, p.23). Dat hij u dan toch zou zoeken tot aan de kust en dan twee mannen op u af zou sturen is bijzonder onaannemelijk. U kan voorts ook geen duidelijke reden geven waarom hij u dusdanig ernstig zou vervolgen (CGVS, p.24). Daarenboven komt het niet aannemelijk over dat u op 11 februari 2019 wel een klacht zou indienen omwille van het geweld dat R.(...) tegen u zou hebben gebruikt in 2015, maar dat u dan niets zou vermelden over uw problemen met O.(...) en het incident aan de kust waarbij u met een baseballknuppel werd geslagen. Dat u bij de klacht geen melding maakt van dusdanig ernstige feiten, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met O.(...). Wat betreft de medische documenten aangaande de operatie aan uw arm dient te worden opgemerkt dat er niets kan worden afgeleid over waar en in welke omstandigheden u de breuk aan uw arm opliep. Bijgevolg wijzigen deze documenten bovenstaande vaststellingen evenmin.

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u voor uw initiële problemen met R.(...) beroep kon doen op nationale beschermingsmechanismen en dat er niet aannemelijk gemaakt is dat u hier daarna of in de toekomst geen beroep meer zou kunnen op doen. Verder worden de door u ingeroepen latere vervolgingsfeiten die verband houden met R.(...) (en O.(...) als zijn handlanger) niet aannemelijk bevonden zodat zijn geen dienstige basis zijn voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Uw dochter voegde nog toe dat ze in 2018 tweemaal door een individu werd achtervolgd op de bus van haar huis naar het werk (CGVS X, p.20). Echter dient er te worden opgemerkt dat deze man uw dochter nooit heeft aangesproken of bedreigd en na het wijzigen van haar uurrooster op het werk heeft ze deze man nooit meer gezien (CGVS X, p.20-21). Bijgevolg kan er bezwaarlijk gesteld worden dat dit incident enige relatie vertoont met andere ingeroepen feiten en ken er evenmin gesteld worden dat het dusdanig ernstig is dat het als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie beschouwd kan worden.

In februari 2016 zou er eveneens een klacht tegen u zijn ingediend door een ober genaamd Luis omdat u hem zou hebben bedreigd nadat hij u een foutieve rekening gaf (CGVS, p.11, 19). U werd daarop gearresteerd en 72h in voorhechtenis gehouden (CGVS, p.19). Nadien volgden er drie hoorzittingen, maar doordat Luis nooit op één van deze zittingen aanwezig was, werd de zaak afgesloten (CGVS, p.20). Dit wijst opnieuw op de effectieve werking van het gerechtelijke apparaat in El Salvador en toont aan dat er indien nodig wel degelijk nationale bescherming voorhanden is. Bovendien dient aangaande dit incident te worden opgemerkt dat dit slechts een gemeenrechtelijk feit is en dat dit geenszins wijst op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan dan ook geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid uit dit incident.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador:

Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor

een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. U legt namelijk uw paspoort en die van uw dochters voor, uw identiteitskaart en die van uw dochter L.E.(...), uw geboorteakte en die van uw dochter en de NIT van uw dochter L.E.(...). Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Tevens ontving het CGVS op 18 augustus 2020 en op 07 december 2020 enkele opmerkingen van uw advocaat. De opmerkingen van uw dochter bevatten louter rechtzettingen van tyfouten en herhalingen van reeds genoteerde antwoorden. Bijgevolg wijzigen deze opmerkingen bovenstaande vaststellingen niet. De opmerkingen die u meegeeft bevatten geen zaken die ter discussie staan in deze beslissing. Ze wijzigen bovenstaande vaststellingen dan ook niet.

Gezien uw dochter, L.E.(...), zich voor haar verzoek op dezelfde feiten baseert als u, werd ook voor haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van de hierboven aangehaalde redenen. Voor de volledigheid moet nog worden toegevoegd dat er ook in het verzoek van de partner van uw dochter, H.M.S.A.(...) (CGVS xxx; DVZ xxx), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 9 februari 2021 en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt deze te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster herhaalt dat zij tijdens haar relatie met R. het slachtoffer geweest is van huiselijk geweld en dat zij ten gevolge van deze relatie werd afgeperst, bedreigd en aangevallen door leden van Mara Salvatrucha (hierna: MS-13). Zij argumenteert dat in geval van terugkeer deze vormen van geweld zich gaan blijven voordoen en zij vervolging vreest wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk die van Salvadoraanse vrouwen. Verzoekster verwijst in dit verband naar landeninformatie en stelt dat de Salvadoraanse maatschappij is doordrenkt van normen waardoor geweld ten aanzien van vrouwen is genormaliseerd en getolereerd.

Verzoekster betoogt eveneens dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Een hervestiging op een andere locatie in El Salvador biedt volgens haar geen veiligheid.

Verder argumenteert zij met verwijzing naar landeninformatie dat de Salvadoraanse autoriteiten evenmin in staat zijn om bescherming te bieden tegen de criminele bendes en in het bijzonder tegen gendergerelateerd geweld. Zij voert vervolgens aan: *“In huidige geval kan aan verzoekster niet eens verweten*

worden dat zij zich niet op haar nationale autoriteiten heeft beroept, aangezien zij zelfs tot tweemaal toe een klacht heeft ingediend.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, kan niet ernstig gesteld worden dat de autoriteiten ten gevolge van haar klacht haar enigszins effectieve bescherming hebben geboden die niet tijdelijk van aard is.

Toen verzoekster in 2016 slachtoffer werd van geweldpleging door R.(...), kwam de politie inderdaad ter plaatse maar hebben zij niets gedaan om haar bescherming te bieden. Ze hebben niet eens medisch personeel laten komen om verzoekster de nodige medische zorgen te verlenen.

Er was nochtans geen enkele twijfel over dat R.(...) geweld had gepleegd tegen haar.

Het is pas nadat zij uiteindelijk toch een klacht heeft ingediend, dat er een contactverbod werd uitgevaardigd tegen R.(...). Of de autoriteiten effectief zijn nagegaan of dit contactverbod ook werd nageleefd, is voor verzoekster een raadsel, aangezien de politie of de gerechtelijke autoriteiten haar nooit hebben gecontacteerd hieromtrent.

Dit was echter de enige beschermingsmaatregel die werd genomen door de Salvadoraanse autoriteiten. Na deze twee maanden werd door de autoriteiten ook niet nagegaan of een verlenging van het contactverbod noodzakelijk. Verzoekster werd gewoonweg aan haar lot overgelaten.

Bovendien, toen verzoekster het land uiteindelijk ontvluchtte, d.i. 3 jaar na dit incident, was R.(...) nog steeds niet vervolgd, en al helemaal niet bestraft voor deze feiten. Hij kon dus verder zijn leven leiden, en erger zelfs, haar verder blijven stalken, zonder enige vorm van bestraffing. Er is dus duidelijk sprake van volstreekte straffeloosheid in verzoeksters specifiek geval, waardoor het zeer aannemelijk is dat zij zich allesbehalve in veiligheid voelde, en R.(...) haar gewoon verder is blijven lastigvallen zonder enige repercussies te moeten vrezen. Dit is volledig in lijn met de algemene landeninformatie hiervoor geciteerd.

Het is dan ook aberrant te lezen dat het CGVS het louter opleggen van een tijdelijk contactverbod als voldoende bescherming beschouwd, en zodoende de nood aan bescherming van een vrouw in geval van gender-gerelateerd geweld volledig minimaliseert.

Er kan dus worden besloten dat verzoekster geen bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten heeft gekregen en zou krijgen in geval van terugkeer, die voldoende effectief en niet-tijdelijk van aard, zoals vereist door artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster is de mening toegedaan dat, aangezien het CGVS aanvaardt dat zij effectief het slachtoffer is geweest van vervolging door haar ex-partner R. tot februari 2016, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegepast.

Voorts tracht verzoekster de weigeringsmotieven uit de bestreden beslissing aangaande de beweerde incidenten na februari 2016 te weerleggen:

“1. Aangaande de echtheid van de klachten die ingediend werden

13. De verwerende partij verwijt dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van de klachten die werden neergelegd door verzoekster; haar dochter en diens partner. Al deze klachten werden op hetzelfde politiekantoor opgemaakt, maar telkens op een andere datum en een andere inspecteur.

Daarvoor begrijpt het GCVS niet waarom het handschrift en de handtekening op al deze documenten hetzelfde is terwijl het een andere inspecteur zou moeten zijn. De verwerende partij vindt het dus bijzonder vreemd.

Verzoekster wil de situatie proberen te verduidelijken en een rechtvaardiging voor deze inconsistentie te geven. Verzoekster verklaart inderdaad dat wanneer men op het politiekantoor aankomt, er een soort van "receptionist" is die de klacht opschrijft. De persoon die de klachten schrijft en ondertekent is niet noodzakelijk de aangewezen inspecteur. Verzoekster meent immers dat de receptionist vervolgens de genoteerde klacht aan een inspecteur geeft die deze vervolgens zal behandelen. Het is dan ook logisch dat dezelfde receptioniste de klachten ondertekende en uitschreef, maar dat aan elke klacht een andere inspecteur werd toegewezen.

Verzoekster betreurt het overhaaste oordeel van het CGVS over deze klachten.

Om te weten waarom de handtekeningen en het handschrift telkens dezelfde waren had de Protection officier haar vragen moeten stellen, quod non. Het CGVS is zijn onderzoeksplicht dus niet nagekomen.

In dit verband, benadrukt verzoekster dat het CGVS een grondig onderzoek moet doen van het geheel van aangebrachte elementen.

Dit vloeit immers voort uit de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Deze plicht houdt immers in dat elke beslissing steeds moet steunen op een deugdelijke feitengaring. In het kader van een correcte feitenvinding dient het bestuur ervoor te zorgen dat de beslissing steunt op informatie die volledig is (zie RvV nr. 176.438 van 18 oktober 2016, zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYPENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, “De

algemene beginselen van behoorlijk bestuur", in 10 jaar Road voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 127).

Deze grief van het CGVS is volstrekt irrelevant en moet redelijkerwijs terzijde worden gelegd. Dit motief is dus niet ernstig, en kon gemakkelijk weerlegd worden indien verzoekster en haar dochter de mogelijkheid hadden gehad om dit uit te leggen tijdens hun persoonlijk onderhoud.

2. Aangaande de inconsistenties met de inhoud van haar klacht

14. Het CGVS verwijt dat de verklaringen die zij af legde in haar klacht van 11 februari 2019 geenszins overeenkomen met de verklaringen die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf. Deze discrepanties in haar verklaringen zouden wederom haar algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnen.

Eerst en vooral merkt zij op dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om hiermee te worden geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud waardoor zij dit niet heeft kunnen uitleggen.

In dit verband heeft de Commissaris-generaal zijn onderzoek plicht niet nagekomen. Inderdaad, staat het artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013 dat:

"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven"

Bovendien zijn we van mening dat het de taak was van de protection officer om verder onderzoek te doen over de incoherentie en meer vragen aan verzoekster te stellen.

Ter herinnering: het handvest van de hoorzitting van het CGVS beveelt dit aan (p. 10) : De Protection officier moet tijdens het persoonlijk onderhoud de essentiële elementen behandelen (doorslaggevende materiële elementen en bewijselementen) en ze voldoende uitdiepen zodat hij de beslissing met kennis van zaken kan nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkt hij voor zichzelf zo sluitend en definitief mogelijk de elementen die essentieel zijn voor de beoordeling van de voorwaarden voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Hoe dan ook meent verzoekster dat er geen werkelijke sprake is van een tegenstrijdigheden tussen de inhoud van haar klacht en haar verklaringen.

Immers, verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk uitgelegd dat hij in maart 2015 fysiek gewelddadig tegen haar is geworden, en dat dit nadat zij ontslag had genomen van haar werk, erger werd omdat zij geen geld/werk had (zie nota's PO, pp. 14-15). Dit is dus niet tegenstrijdig met de verklaring in haar klacht dat zij gedurende meerdere maanden het slachtoffer was van verwondingen en bedreigingen. Dat zij het incident met het mes niet uitdrukkelijk heeft vermeld in haar persoonlijk onderhoud ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet.

Om deze reden, is het duidelijk dat de motivering van verwerende partij niet draagkrachtig is en dat het argument van het CGVS niet voldoende is om de volledige geloofwaardigheid van het relaas in twijfel te trekken.

3. Aangaande de problemen met O.(...) en R.(...)

15. Ten eerste, verwijt het CGVS dat de verzoekster geen duidelijke link kon aannemelijk maken tussen O.(...) en R.(...).

De evidente reden hiervoor is eenvoudigweg dat noch O.(...) noch R.(...) haar dit duidelijk hebben gezegd. Zij leidt dit echter af uit het geheel van elementen, namelijk het feit dat R.(...) impliciet heeft verwezen naar de bende MS13 en het feit dat O.(...) haar vertelde dat hij wist dat zij de ex was van R.(...). Zo heeft zij uitgelegd:

"En dan in april is er een collega van mij, O.S.(...), die me heeft bedreigd. Hij identificeerde zich als lid van een bende. Hij begon me op het werk geld te vragen. In juni kon ik er niet meer tegen en diende ik ontslag in. Ik kende de relatie niet die hij had met R. Hij wist wel dat ik de ex was van R." (p. 12)

Bovendien is dit ook in overeenstemming met de verklaringen van haar dochter hieromtrent (p. 19):

Hoe wist uw moeder dat hij lid was van bende MS?

Omdat op het moment dat hij haar bedreigde vertelde dat hij lid was van de bende en wist dat ze de ex van R.(...) was.

Is R.(...) ook lid van de bende?

Het laatste wat we weten was dat hij ritjes deed voor die leden die naar die bar gingen, maar of hij lid geworden is of niet dat weten we niet.

Ze wisten dus dat O.(...) een lid van de bende was en dat R.(...) ritjes deed voor dat bende. De link tussen R.(...) en O.(...) is dus gemakkelijk gelegd. Deze grief is dus te streng en ongegrond.

16. Ten tweede heeft verzoekster verklaart dat ze niet denkt dat R.(...) lid was van de bende wat het des te onaannemelijker maakt dat hij dan wel de macht zou hebben om anderen haar te laten af persen, in elkaar te laten staan en bendeleden op haar en haar familie af te sturen.

Dit motief is gewoonweg onjuist en blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 13):

Was hij ook een bendelid?

Toen ik hem leerde kennen niet. Hij werkte in een callcenter.

Had hij banden met een bende?

Ik merkte ook op dat hij als taxichauffeur werkte. En ik denk dat hij wel al een zekere band had met de bende.

Waarom denkt u dat?

Hij begon als taxichauffeur te werken en toen begon ik te merken dat er veel problemen waren in de bar. Dat kwam ook op de televisie.

Tolk is in de war.

Wacht, het is niet helemaal duidelijk. Waarom denkt u dat hij banden had met de bende?

Omdat hij me bedreigd had. Toen ik de relatie heb beëindigd, heeft hij me gebeld en vroeg hij of ik de 13 kende en ik zei neen. Sinds we uit elkaar zijn denk ik dat hij relaties heeft met de bende.

En hij belde u op en vroeg of u de bende kende?

Ja. Hij zei kent u de 13 niet en ik kende het niet.

Waarom vroeg hij dat plots?

Mss was het een manier om me te bedreigen of bang te maken.

En zijn werk als taxichauffeur had dat dan iets te maken met de bende?

Omdat we toen uit elkaar waren weet ik dat niet. Ik weet niet of hij voor hen werkte.

Ze heeft dus nooit gesteld dat zij dacht dat R.(...) geen bendelid was, maar enkel dat hij dit niet was toen zij een relatie hadden. Bovendien heeft ze uitgelegd dat zij dacht dat hij banden had met de bende, onder andere toen hij begon te werken als taxichauffeur en omdat hij haar daarmee bedreigde.

Ook haar dochter heeft dit zo uitgelegd:

Had R.(...) een job?

Toen mijn moeder hem leerde kennen, daarvan herinner ik me nog dat hij voor callcenter werkte op klantenonthaal. Nadien had hij geen werk meer. Ik weet niet meer wanneer dat was. Nadien begon hij als taxichauffeur in de buurt van de woning en de bar waar ze vaak langs gingen. Ook herinner ik me nog dat moeder me vertelde dat er in die bar veel leden kwamen van bende MS en dat hij ritjes deed voor die bendeleden. Uiteindelijk weet ik niet welk werk hij nog gedaan heeft.

Is R.(...) ook lid van de bende?

Het laatste wat we weten was dat hij ritjes deed voor die leden die naar die bar gingen, maar of hij lid geworden is of niet dat weten we niet.

Uit de verklaringen van verzoekster maken wij dus op dat R.(...) misschien geen lid van de bende was, maar op zijn minst een filiaal, een medewerker was. Dit verklaart waarom O.(...), die een actief lid was, ermee instemt om R.(...) te wreken.

Objectieve documenten, zoals de COI FOCUS van 2020, bevestigt dat de status van filiaal of medewerker van een bende bestaat en serieus moet worden genomen (stuk 4):

« Pour rappel, les gangs peuvent également compter sur un « matelas social » (colchón social) comprenant entre 500.000 et 600.000 « affiliés », selon les sources (ce qui revient à environ 10% de la population).

Bon nombre d'entre eux dépendent financièrement des activités illégales des gangs et que certains s'impliquent dans celles-ci en exécutant des tâches peu importantes liées à l'extorsion et au trafic de drogues. Selon d'autres sources, les « affiliés » comprennent, comme déjà mentionné supra, d'anciens membres, des membres aspirants, des membres de la famille, des amis et constituent la base sociale d'un gang. Le Collège des hautes études stratégiques précité inclut ici des « collaborateurs », définis comme des sympathisants qui n'appartiennent pas au gang. Ils sont liés au gang principalement par opportunisme. Leur soutien consiste en l'exécution de menues tâches telles que fournir de l'information, surveiller, sélectionner des victimes et récolter des sommes d'argent dans des cas d'extorsion ». Coi Focus 2020, p. 16

Dit motief is dus gewoonweg onjuist.

4. Aangaande het incident in La Libertad

17. Het CGVS meent, ten eerste, dat het niet aannemelijk is dat O.(...) haar tot aan de kust zou zoeken en twee mannen op haar zou af sturen terwijl hij hiervoor haar alleen geld vroeg voor zijn telefoon.

Verzoekster benadrukt dat dit een louter subjectief oordeel is van het CGVS, dat weinig overtuigend is. Immers, zij heeft uitgelegd in haar persoonlijk onderhoud dat O.(...) haar afperste en bedreigde.

Bovendien kon hij haar in de gaten houden aangezien zij samenwerkte. Toen zij plots ontslag nam, en daarom niet meer naar het werk kwam, viel zij volledig buiten zijn controle. Dat hij dit niet kon tolereren, en haar bijgevolg heeft gezocht is allesbehalve onaannemelijk.

Gelet op de verregaande controle die bendeleden hebben op de bevolking, is het immers zeer geloofwaardig dat niet zomaar wordt aanvaardt dat zij zich tracht te ontdoen van zijn controle door te verdwijnen.

Dit motief is dus niet overtuigend.

18. Ten tweede verwijft het CGVS dat het niet aannemelijk overkomt dat verzoekster op 11 februari 2019 wel een klacht zou indienen omwille van het geweld dat R.(...) tegen haar zou hebben gebruikt maar dat ze dan niets zou vermelden over haar problemen met O.(...) en de problemen aan de kust waarbij ze met een baseballknuppel werd geslagen.

Verzoekster was echter ernstig getraumatiseerd na dit incident en was zeer angstig dat dit zich opnieuw zou voordoen. Zij was bijgevolg veel te bang om dit te rapporteren bij de politie, uit angst voor mogelijke repercussies.

Zij wijst er bovendien op dat dit het geweld door R.(...) en de problemen met O.(...) en het incident aan de kust totaal verschillend zijn. Terwijl de klacht van 2019 betrekking heeft op problemen van huiselijk geweld, zijn de feiten aan de kust problemen met een bende.

Zoals we hieronder zullen uitleggen, voor problemen betreffende bendes zijn de Salvadoraanse autoriteiten niet zo aanwezig. Verzoekster, in een interview met ons kantoor, voegde daaraan toe dat veel bendeleden werken voor de politie. Als je een bende-gerelateerde aanval aangeeft, ben je dus bang dat de informatie zal uitlekken naar de bende. De politie, in plaats van te helpen, informeert de bendes. Dergelijke problemen melden is dus zeer gevaarlijk. Je vreest voor je leven.

Om deze reden, is de motivering van verwerende partij niet draagkrachtig en houdt het op geen enkele manier rekening met de algemene context in El Salvador.”

Verzoekster verwijft nog naar de veiligheidssituatie van zogenaamde ‘returnees’ en betoogt dat Salvadoranen die in het buitenland hebben verbleven worden geacht te beschikken over financiële middelen en hierdoor een risico lopen om te worden vervolgd.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoekster op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en willekeurig is. Verzoekster citeert hierbij omstandig uit landeninformatie.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende documenten:

- stuk 3: CEDOCA, COI Focus SALVADOR *Situation sécuritaire*, 12.10.2020;
- stuk 4: UNCHR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016;
- stuk 5: LAWG, *How Violence Affects Women in El Salvador*;
- stuk 6: KIND, *Neither Security nor Justice*, 2017;
- stuk 7: S. Hüttner, *El Salvador's Femicide Crisis*, maart 2020, The Yale Review of International Studies;
- stuk 8: Foreign Policy, *El Salvador Kills women as the US shrugs*;
- stuk 9: HRW, *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*;
- stuk 10: psychologisch rapport van 8 maart 2021.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in*

artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit voor verzoekster een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt:

“U legt een psychologisch rapport voor aangaande uw mentale gezondheid en een medisch rapport met een beschrijving van uw fysieke letsels.

In deze rapporten wordt gesteld dat u psychologische problemen heeft en dat u verschillende fysieke letsels heeft opgelopen. Deze rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Zo moet met betrekking tot het attest van dokter François Delvigne worden vastgesteld dat hierin enkel melding wordt gemaakt van fysieke letsels en er op geen enkel moment wordt aangegeven dat deze u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Hetzelfde moet worden geconcludeerd met betrekking tot het psychologisch rapport van klinisch psycholoog Rolando Ewel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van slaap- en concentratieproblemen en van de suggestie dat u aan PTSS zou leiden, maar er blijkt geenszins uit dat u niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.”

Verzoekster betwist deze beoordeling niet.

Het psychologisch attest van 8 maart 2021, neergelegd bij het verzoekschrift, vermag niet een ander licht te werpen op voorgaande bevindingen. Dit attest bevestigt nog maar eens verzoeksters psychische problemen en dat zij psychologische begeleiding krijgt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin blijkt hieruit dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster laat na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Aldus blijkt niet dat haar psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij tijdens haar relatie met R., die van 2014 tot 2016 duurde, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Na klacht te hebben ingediend bij de politie, vaardigde de rechter een contactverbod uit voor R. Ondertussen had zij de relatie met R. ook beëindigd.

Sinds 2018 zouden verzoekster en haar familie opnieuw zijn geïntimideerd en bedreigd door R., zou haar oudste dochter door bendeleden zijn achtervolgd en met de dood bedreigd omwille van de situatie met R., zou verzoekster bedreigd en afgeperst zijn door O., haar ex-collega, die lid was van de bende MS-13 en volgens verzoekster zou fungeren als handlanger van O. Ten slotte zou verzoekster zijn mishandeld en beroofd door twee mannen gestuurd door O. Ook verklaart zij dat zij sindsdien niet langer kon rekenen op de inzet van de bevoegde instanties.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster ook naar het wijdverspreide geweld in El Salvador ten aanzien van vrouwen en stelt zij dat het zeer aannemelijk is dat zij effectief slachtoffer is geweest van gendergerelateerd geweld en dit nog zal zijn bij terugkeer. Verder stelt verzoekster dat zij bij terugkeer zal worden beschouwd als iemand die zich verzet tegen de autoriteit van de bendes.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de

gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. Zo blijkt uit de landeninformatie inderdaad dat indien een vrouw de ‘avances’ van een bendelid afwijst, dit kan worden beschouwd als verzet tegen de autoriteit van de bendes.

Er blijkt echter uit de beschikbare landeninformatie niet dat vrouwen in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging en dat vrouwen systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden kinderen alsook vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van kinderen, vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken daarom met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 35-36). Dit wordt ook bevestigd in de meest recent beschikbare landeninformatie.

Een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming vast stellen.

Het risico voor verzoekster moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar concrete geval een actueel, individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

5.3. Het huiselijk geweld waarvan verzoekster tijdens haar relatie met R. tussen 2014 en 2016 het slachtoffer is geworden, wordt niet betwist.

De commissaris-generaal oordeelt hierover dat verzoekster met betrekking tot deze problemen een beroep kon doen op de Salvadoraanse politionele en gerechtelijke instanties en dat zij niet kan overtuigen dat zij daarna niet langer kon rekenen op deze inzet van deze instanties.

Met betrekking tot de verklaarde vervolgingsfeiten die zich daarna zouden hebben voorgedaan, herhaalt de commissaris-generaal dat verzoekster een beroep kon doen op nationale beschermingsmaatregelen en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij dit daarna of in de toekomst niet meer zou kunnen doen. Daarnaast stelt de commissaris-generaal dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de latere vervolgingsfeiten door R. en zijn handlanger O. en andere leden van de bende MS-13. Hij stelt onder meer vast dat (i) er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van de neergelegde klachten, (ii) de

verklaringen die verzoekster aflegde in de klacht van 11 februari 2019 niet overeenstemmen met haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, (iii) het niet aannemelijk is dat R. de macht zou hebben haar door anderen te laten afpersen en in elkaar te slaan, en (iv) geen geloof wordt gehecht aan het incident aan de kust van La Libertad.

Wat betreft de achtervolging van haar dochter, merkt de commissaris-generaal op dat dit incident geen relatie vertoont met de andere ingeroepen feiten en evenmin kan worden gelijkgesteld met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De kwestie rond de klacht die een ober in februari 2016 tegen verzoekster zou hebben ingediend, toont volgens de commissaris-generaal de effectieve werking van het gerechtelijk apparaat in El Salvador aan en betreft bovendien een gemeenrechtelijke feit dat niet wijst op vervolging of ernstige schade.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.4. Dat verzoekster tijdens haar relatie met R. tussen 2014 en 2016 het slachtoffer was van huiselijk geweld, wordt niet betwist.

De Raad benadrukt dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle nationale middelen op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Uit haar verklaringen over de door haar ingeroepen bedreigingen en de stappen die door het gerechtelijk apparaat zijn genomen tegen R., blijkt dat verzoekster wel degelijk toegang had tot effectieve overheidsbescherming en dat zij een doeltreffend beroep kon doen op de Salvadoraanse politie en gerechtelijke instanties met betrekking tot haar problemen met R. Toen zij in 2016 slachtoffer werd van geweldpleging door R. kwam de politie ter plaatse, wilden zij hem arresteren en raadden zij haar aan klacht in te dienen. Waar zij opwerpt dat de politie toen niets heeft gedaan om bescherming te bieden, kan zij niet ernstig worden genomen nu uit haar verklaringen blijkt dat zij, uit medelijden voor R.'s vader, simpelweg geen klacht had ingediend (NPO, p. 11, 14, 15-16). Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien dit niet gebeurt, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. De politie toonde daarenboven betrokkenheid bij haar zaak door verzoekster daarna te informeren dat R. in de zone rondhing (NPO, p. 15). Verzoekster diende daarop dan toch klacht tegen R. in, waarop de politie haar aangifte ter harte heeft genomen en het gerecht R. meteen een contactverbod oplegde (NPO, p. 15, 17).

Verzoekster hekelt dat de autoriteiten haar nooit hebben gecontacteerd in verband met het al dan niet naleven van dit contactverbod door R., maar draait hier de rollen om. In geval van inbreuk op het contactverbod was het immers aan verzoekster geweest om de autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen, waarna de nodige maatregelen konden worden getroffen. Verzoekster verklaarde echter dat

sinds zij klacht had ingediend en R. een contactverbod kreeg opgelegd, hij haar met rust liet (NPO, p. 15). Dat dit contactverbod van twee maanden de enige beschermingsmaatregel was die werd genomen, betekent niet dat verzoekster geen toegang had tot doeltreffende bescherming en neemt niet weg dat haar zaak alleszins actief werd opgevolgd en onderzocht door het Openbaar Ministerie en de politie. Dit wordt ook zo bevestigd door verzoekster waar zij verklaart dat, toen zij eind 2016 informatie ging vragen bij de rechtbank in verband met haar klacht, zij te horen kreeg dat de zaak bij het parket lag voor verdere behandeling (NPO, p. 17, 18, 21). Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat R. tot op heden niet zou zijn vervolgd en/of bestraft, hetgeen overigens een loutere bewering is die zij niet staft, doet op zich geen afbreuk aan de genomen beschermingsmaatregel en betekent evenmin dat er sprake zou zijn van een straffeloosheid in haar specifieke geval, nu zij zelf heeft verklaard dat haar zaak werd opgevolgd door het parket. Begin 2017 werd verzoekster nog opgeroepen door de rechtbank omdat R. beroep en een 'tegenklacht' had aangetekend en haar beschuldigde van geweldpleging. Verzoekster moest hiervoor driemaal naar de rechtbank, maar R. zou echter geen enkele keer zijn opgedaagd en daarna zou deze zaak zijn afgesloten (NPO, p. 12, 20-21). Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten dat zij aan haar lot werd overgelaten zoals voorgehouden in voorliggend verzoekschrift en dat de autoriteiten niet het nodige zouden hebben gedaan. Alles wijst er daarentegen op dat de politieke en gerechtelijke autoriteiten hun plicht hebben gedaan.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De door verzoekster aangehaalde landeninformatie om te stellen dat er sprake is van volledige straffeloosheid wat betreft geweld tegen vrouwen en dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, is algemeen van aard en doet geen afbreuk aan wat voorafgaand wordt vastgesteld met betrekking tot haar individuele omstandigheden. Dat er voor verzoekster redelijke overheidsbescherming voorhanden is in El Salvador en dat zij daar toegang toe heeft, blijkt genoegzaam door de specifieke en concrete omstandigheden van haar geval, waar zij inzake de problemen met haar ex-partner een beroep deed op de bescherming van de autoriteiten en dit met gunstig gevolg.

Verzoekster verklaart dat R. zich na deze beschermingsmaatregelen opnieuw tegen haar richtte. Sinds 2018 zouden zij en haar familie opnieuw zijn geïntimideerd en bedreigd door R., zou haar oudste dochter door bendeleden zijn achtervolgd en met de dood bedreigd zijn omwille van de situatie met R., zou verzoekster bedreigd en afgeperst zijn door O., haar ex-collega, die lid was van de bende MS-13 en volgens verzoekster zou fungeren als handlanger van R. Tenslotte zou verzoekster mishandeld en beroofd zijn door twee mannen gestuurd door O. Ook verklaart zij dat zij vanaf dan niet langer kon rekenen op de inzet van de bevoegde instanties.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster evenwel niet aannemelijk dat er in haar individuele omstandigheden geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden is, noch dat zij daartoe geen toegang heeft, noch dat zij niet langer kan rekenen op de inzet van de bevoegde overheidsinstanties. Zij maakt niet aannemelijk dat de bevoegde overheden haar deze keer in de kou zouden laten staan, als zij dezelfde persoon die reeds eerder werd aangepakt door hen, opnieuw onder hun aandacht zou brengen. Hetzelfde geldt voor de beweerde handlangers van R., met name O. en de andere bendeleden, die er volgens verzoekster mee zouden hebben ingestemd om R. te wreken.

Bijgevolg kunnen de door verzoekster aangehaalde latere vervolgingsfeiten door R. en zijn beweerde handlangers, zoals O. en andere bendeleden, in casu niet-overheidsactoren, niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek in wezen niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.5. Daarenboven hecht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof aan verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde latere vervolgingsfeiten.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.5.1. Zo kunnen vooreerst een aantal bevindingen worden gemaakt met betrekking tot de klachten die verzoekster op 11 februari en 15 maart 2019 neerlegde tegen R., alsook de klacht die haar dochter op 15 april 2019 indiende bij de politie van San Salvador en de klacht van haar schoonzoon van 25 april 2019.

In eerste orde moet worden opgemerkt dat deze klachten louter zijn opgesteld op basis van hun verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klachten zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoekdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekster brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. De klachten hebben dan ook slechts een geringe bewijswaarde.

Verder maakt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, volgende bevindingen omtrent de authenticiteit, d.i. de echtheid, van de voorgelegde klachten. In casu leggen zowel verzoekster, haar dochter en haar schoonzoon documenten van een klacht voor (map met documenten, nr. 8 en 9; map met landeninformatie, document nrs. 2-3). Al deze klachten, in totaal vier documenten, werden op hetzelfde politiekantoor opgemaakt, maar telkens op een andere datum en door een andere inspecteur. Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat het handschrift en de handtekening van de ontvanger, zijnde de desbetreffende inspecteurs, op al deze documenten dezelfde zijn. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat het de receptionist is die de klacht noteert en ondertekent, waarna deze wordt toegewezen aan een inspecteur, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Los van het feit dat het de logica zelve is dat de inspecteur wiens naam op het formulier vermeld staat en de zaak behandelt, de klacht zelf noteert alsook ondertekent, gaat dit betoog ook in tegen wat op het CGVS werd verklaard door verzoekster zelf. Zij stelde namelijk zeer duidelijk dat dit document telkens werd ingevuld door de inspecteur zelf (NPO, p. 25). Waar verzoekster repliceert dat de protection officer haar meer vragen had moeten stellen om te weten waarom de handtekeningen en het handschrift telkens dezelfde waren, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden. Voorgaande bevinding betreft geen tegenstrijdigheid. Los daarvan wijst de Raad erop dat verzoekster de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigt. Deze elementen doen ook gegronde en ernstige twijfels rijzen over de echtheid van deze documenten en ondermijnen de bewijswaarde ervan nogmaals in grote mate. Deze bevindingen tasten in grote mate verzoeksters algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas verder aan.

Tenslotte merkt de commissaris-generaal terdege op dat de verklaringen die verzoekster aflegde in de klacht van 11 februari 2019 niet overeenkomen met haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo stelt verzoekster in de klacht (map met documenten, nr. 8, vertaling) dat zij gedurende meerdere maanden het slachtoffer werd van verwondingen en bedreigingen door haar ex-partner R. Ook verklaart zij dat zij elk weekend verwondingen opliep doordat R. haar dusdanig hard sloeg dat zij bewusteloos viel. Voorts maakt zij ook nog gewag van een incident waarbij R. haar verwond zou hebben met een mes. Tijdens haar persoonlijk onderhoud vermeldt zij dit incident echter niet en stelt zij enkel dat R. haar in maart 2015 fysiek had aangevallen; voorheen hij ging nooit over tot slaan: *“Was dat eerder dan ook al gebeurd dat hij gewelddadig werd? Ja, hij was wel gewelddadig maar niet tot slagen.”* Ook na maart 2015 verklaarde verzoekster dat hij enkel verbaal gewelddadig was: *“Was hij in die tussentijd tussen 03/2015 en 02/2016 dan nog gewelddadig? Niet op de manier zoals in maart. Zonder slagen, maar wel in zijn verbale uitdrukkingen.”* (NPO, p. 14-15).

Deze discrepanties tussen haar verklaringen en de inhoud van de voorgelegde klacht ondermijnen wederom verzoeksters algemene geloofwaardigheid.

In zoverre verzoekster laat gelden dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet werd geconfronteerd met deze incoherentie, kan worden verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, BS 3

september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Los daarvan brengt de Raad in herinnering dat verzoekster de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar in casu niet overtuigt nu zij niet verder komt dan het louter tegenspreken van de gedane bevindingen.

Verder is het niet aannemelijk dat R., van wie verzoekster enkel vermoedt dat hij een hulpje is van de bende MS-13 maar niet weet of hij er daadwerkelijk lid van is (NPO, p. 13; NPO dochter, p. 19), überhaupt de macht zou hebben om haar te laten afpersen, in elkaar te laten slaan door bendeleden zoals O. en bendeleden op haar en haar familie af te sturen. Verzoekster verwijst naar de COI Focus van 12 oktober 2020 om aan te tonen dat de status van "affiliés" ernstig moet worden genomen, maar hieruit kan enkel blijken dat deze 'medewerkers' ondersteuning bieden aan de bende door kleine taken uit te voeren. Dat zij de rollen zouden kunnen omkeren en bendeleden voor hen opdrachten laten uitvoeren, is weinig aannemelijk en kan hier ook niet in worden gelezen. Dit element doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde problemen met O.

Ook het incident aan de kust van La Libertad waarbij verzoekster door twee mannen, gestuurd door O., zou zijn beroofd en met een baseballknuppel geslagen, mist elke geloofwaardigheid.

Verzoekster stelt dat, gelet op de verregaande controle die bendeleden hebben op de bevolking, het geloofwaardig is dat O. het niet aanvaardde dat zij heeft getracht zich te ontdoen van zijn controle door te verdwijnen, maar overtuigt allerminst. Volgens verzoekster zou O. enkel wat geld voor zijn telefoon hebben gevraagd (NPO, p. 23). Dat hij haar dan toch zou zoeken tot aan de kust en dan twee mannen op haar af zou sturen is weinig aannemelijk. Verzoekster kon bij het CGVS overigens geen duidelijke reden geven waarom hij haar dusdanig ernstig zou vervolgen (NPO, p. 24). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat O. het niet kon tolereren dat zij door haar ontslag en verhuis volledig buiten zijn controle viel, is dan ook niet meer dan een a posteriori bewering die duidelijk na reflectie is tot stand gekomen.

Daarenboven komt het allerminst geloofwaardig over dat verzoekster op 11 februari 2019 wel een klacht zou indienen tegen R. nadat zij hem vanaf december 2018 weer vaker in haar buurt zag rondhangen waarbij hij haar intimiderend aankeek en in het kader waarvan zij melding maakte van het geweld dat R. tegen haar zou hebben gebruikt in 2015, enerzijds, doch dan weer niets vermeldde over haar problemen met O. en het incident aan de kust waarbij zij met een baseballknuppel werd geslagen, anderzijds. Haar uitleg dat zij dit niet gedaan heeft uit angst voor repercussies gezien de banden die veel bendeleden hebben met de politie, kan niet worden aangenomen omdat zij in haar klacht wel haar problemen met R., die volgens haar gelinkt is aan O. en de reden is waarom zij door O. werd bedreigd, vermeldt. Het betoog dat het geweld door R. en de problemen met O. totaal verschillend zijn – de klacht van 2019 heeft betrekking op problemen van huiselijk geweld en de feiten aan de kust hebben betrekking op problemen met de bende – kan evenmin ernstig kan worden genomen. Het is immers verzoekster zelf die het huiselijk geweld van R. en de problemen met O. aan elkaar verbindt. In haar verzoekschrift geeft verzoekster zelf aan dat O. er mee zou hebben ingestemd om R. te wreken. Dat verzoekster bij de klacht geen melding maakt van dusdanig ernstige feiten als het incident bij de kust, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met O.

Wat betreft verklaringen van verzoeksters dochter dat zij door bendeleden zou zijn achtervolgd en met de dood bedreigd omwille van de situatie met R., wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd als volgt: *"Uw dochter voegde nog toe dat ze in 2018 tweemaal door een individu werd achtervolgd op de bus van haar huis naar het werk (CGVS 1923596, p.20). Echter dient er te worden opgemerkt dat deze man uw dochter nooit heeft aangesproken of bedreigd en na het wijzigen van haar uurrooster op het werk heeft ze deze man nooit meer gezien (CGVS 1923596, p.20-21). Bijgevolg kan er bezwaarlijk gesteld worden dat dit incident enige relatie vertoont met andere ingeroepen feiten en ken er evenmin gesteld worden dat het dusdanig ernstig is dat het als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie beschouwd kan worden."*

De motieven worden op generlei wijze betwist door verzoekster, laat staan weerlegd, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

5.5.2. In de mate verzoekster psychologische attesten aangaande haar mentale gezondheid en medische attesten met een beschrijving van haar fysieke letsels neerlegt ter staving van de door haar aangevoerde problemen, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de voormelde rapporten blijkt dat de psycholoog die verzoekster behandelde, oordeelde dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst. Tevens blijkt dat zij verschillende fysieke letsels heeft opgelopen en een operatie onderging aan haar arm.

In dit verband benadrukt de Raad dat artsen en psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische en fysieke gezondheid van een patiënt, maar dat zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context kunnen schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen noch uitspraak kunnen doen over de redenen waarom verwondingen werden toegebracht. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

In het medisch naslagwerk van de dienst orthopedie kliniek van Antiguo Cuscatlan van 29 augustus 2018 kan worden gelezen dat haar rechterarm is gebroken ten gevolge van een stomp trauma met knuppel en zij hiervoor in september 2018 een chirurgische ingreep heeft ondergaan. Het medisch attest van 22 november 2019 opgesteld in het asielcentrum te Belgrade vermeldt een ongeveer 10 cm lang chirurgisch litteken op de rechter onderarm.

Uit deze attesten kan echter niet worden afgeleid dat deze breuk/dit litteken aan haar arm werd toegebracht door slagen met een baseballknuppel door kompanen van O. Er blijkt uit de attesten evenmin of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten. In de attesten wordt geen duidelijkheid gegeven over de graad van overeenstemming tussen verzoeksters verwondingen en de door haar verklaarde oorzaak ervan.

Daarenboven, zoals reeds aangehaald, kan een arts in medische attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin letsels werden opgelopen. De medische attesten tonen dan ook niet aan dat verzoekster op 22 juli 2018 door kompanen van O. met een baseballknuppel werd geslagen aan de kust van La Libertad. Er kan uit de medische attesten an sich geen objectief en causaal verband tussen verzoeksters letsels en de door haar aangehaalde omstandigheden worden afgeleid, hoogstens blijkt dat verzoekster in onbekende omstandigheden verwondingen opliep ten gevolge van een stomp trauma met een knuppel. Kortom, de attesten tonen op zich niet aan dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend toe te schrijven zijn aan de door verzoekster voorgehouden mishandelingen door kompanen van O.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van de attesten, oordeelt de Raad dat aan deze medisch attesten in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en aldus geen sterke aanwijzing vormen dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met de door verzoekster voorgehouden mishandeling.

Wanneer het beperkt gewicht van het medisch attest wordt gezien in samenhang met verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster in dit geval niet aannemelijk maakt dat haar letsels zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven context van mishandelingen door kompanen van O. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van haar vrees voor vervolging en/of ernstige schade en aan haar beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens haar aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

In het psychologisch attest van 27 augustus 2020 kan worden gelezen dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst.

De Raad benadrukt vooreerst dat de vaststellingen van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermings-

verzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Hier moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve bron van informatie, quod in casu. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde latere vervolgingsfeiten door R. en zijn handlangers zoals O. en andere bendeleden, geen geloof kan worden gehecht.

Dat verzoekster aan PTSD lijdt, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoeksters vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen

5.5.3. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen latere vervolgingsfeiten die verband houden met R. en O., lid van MS-13, en andere bendeleden als zijn handlangers.

Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt zij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan haar profiel als vrouw aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

5.6. Wat betreft de klacht die in februari 2016 door een ober genaamd L. tegen verzoekster werd ingediend, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

5.7. De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van verzoekster en die van haar dochter(s) alsook de NIT van haar dochter L.E., hebben enkel betrekking op persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoeksters vluchtrelaas.

5.8. Verzoekster betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd enerzijds omdat zij een vrouw is en anderzijds omwille van haar verblijf in het buitenland waardoor zij wordt geacht over financiële middelen te beschikken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed

waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het rapport van Human Rights Watch van februari 2020, waarnaar verzoekster verwijst en dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegegeweld endus reeds voor hun vertrek door de bendes geïsoleerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde latere vervolgingsfeiten die verband houden met R. en O. en zijn kompanen, bendeleden van MS-13, niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster voor haar vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van deze bendes. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden van MS-13 stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïsoleerd door bendeleden.

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij als vrouw een 'bijzonder hoog risico' loopt bij terugkeer naar El Salvador, herhaalt de Raad dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt alle vrouwen in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 19-20). Zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, in casu hun specifiek profiel of specifieke omstandigheden (p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een vrouw is, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als vrouw een bijzonder hoog risico loopt, te meer nu de aangehaalde bedreigingen door O., bendeleid van MS-13, niet geloofwaardig worden geacht.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België sinds september 2019 voor de duur van de asielpprocedure, gelet op haar verblijf in El Salvador sinds haar geboorte in 1999, als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met O. en MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster meent dat zij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘terugkeerders/returnees’ die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: ten eerste, moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekster doet gelden dat zij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘terugkeerders/returnees’, zij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoekster zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor haar vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in haar geval zou bestaan in geval van terugkeer.

5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ dan wel ‘sociale groep’ valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020.

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van gerichte afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund en heeft vooral betrekking op de hoge moordcijfers in El Salvador, hetgeen op zich niet aantoonde dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er goede redenen zijn om te stellen dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES